

УДК 347.73:336.2

Є.О. ЯКОВЕНКО, канд. юрид. наук,
Дніпропетровський національний університет
імені Олеся Гончара

АКТУАЛЬНІ ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПОРЯДКУ ЗАСТОСУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО АРЕШТУ МАЙНА ПЛАТНИКА ПОДАТКІВ

Ключові слова: адміністративний арешт майна, органи державної фіскальної служби України, платник податку, адміністративний суд, подання

Адміністративний арешт майна платника податків є винятковим способом забезпечення виконання платником податків його обов'язків, визначених законом [1]. Основними нормативно-правовими актами, в положеннях яких встановлено порядок застосування (умови накладання та припинення) адміністративного арешту майна платника податків, є Податковий кодекс України (далі – ПК України), Кодекс адміністративного судочинства України (далі – КАС України). В нормах статті 94 ПК України визначено: обставини, за наявності яких може бути застосовано адміністративний арешт майна платника податків; види адміністративного арешту майна; обов'язок адміністративного суду протягом 96 годин перевірити обґрунтованість рішення керівника органу державної фіскальної служби України (далі – орган ДФС України) (його заступника) про накладення адміністративного арешту на майно платника податків; підстави припинення адміністративного арешту майна платника податків та дії органу ДФС України. В положеннях статті 183-3 КАС України визначено, зокрема, особливості провадження у справах за зверненням (поданням) органів ДФС України про підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків [1, 2].

Адміністративний арешт майна може бути застосовано, якщо платник податків відмовляється від проведення документальної або фактичної перевірки, за наявності законних підстав для її проведення, або від допуску посадових осіб контролюючого органу [1].

В положеннях статті 81 ПК України визначено умови та порядок допуску посадових осіб органів ДФС України до проведення документальних виїзних та фактичних перевірок.

Але, на теперішній час, як показує правовий аналіз судової практики адміністративних судів, застосування органами ДФС України та адміністративними судами положень ПК України та КАС України, які визначають правила (підстави, порядок, процедуру) накладення, підтвердження обґрунтованості та припинення адміністративного арешту майна платника податків, в деяких випадках, здійснюється без додержання таких правил. Це, в свою чергу, може призводити до порушення приписів статті 41 Конституції України, зокрема, права платника податків розпоряджатися (користуватись) своєю власністю.

Слід зазначити, що правові аспекти, які пов'язані з правилами застосування органами ДФС України адміністративного арешту майна платника податків, підтвердження його обґрунтованості та припинення не знайшли зі сторони науковців достатньої уваги. До цих актуальних питань слід віднести правовий аналіз положень ПК України і КАС України, що встановлюють правила, за якими адміністративний суд повинен вчинити певні процесуальні дії. Дослідженню питань застосування податковими органами адміністративного арешту майна платника податків приділялась увага таких науковців, як І.О. Балицький, А.О. Беспалова, А.В. Дьомін, Ю.А. Крохіна, С.П. Позняков, Р.В. Стецько, П.Н. Федотов.

Метою даної роботи є дослідження положень ПК України та КАС України, які визначають правила застосування органами ДФС України адміністративного арешту майна платника податків, а також проведення пра-

вового аналізу висновків адміністративних судів, яких вони дійшли у своїх рішеннях за результатами розгляду та вирішення подань органів ДФС України про підтвердження обгрунтованості застосування адміністративного арешту майна платника податків. Піддання аналізу правових позицій органів ДФС України і адміністративних судів щодо застосування правил накладення, підтвердження обгрунтованості та припинення адміністративного арешту майна платника податків на узгодженість їх з вимогами положень ПК України та КАС України, на підставі конкретних прикладів.

Посадові особи органів ДФС України мають право приступити до проведення документальної виїзної перевірки, фактичної перевірки за наявності законних підстав для їх проведення та за умови пред'явлення або надіслання у випадках, визначених ПК України, таких документів:

- направлення на проведення такої перевірки, яке оформлено відповідно до вимог абзацу другого пункту 81.1 статті 81 ПК України;
- копії наказу про проведення перевірки;
- службового посвідчення осіб, які зазначені в направленні на проведення перевірки.

Не пред'явлення або не надіслання у випадках, визначених ПК України, платнику податків (його посадовим (службовим) особам або його уповноваженому представнику), або особам, які фактично проводять розрахункові операції цих документів, або пред'явлення зазначених документів, що оформлені з порушенням вимог, встановлених ПК України, є підставою для недопущення посадових (службових) осіб органів ДФС України до проведення документальної виїзної або фактичної перевірки [1].

Таким чином, у зазначених вище положеннях статті 81 ПК України встановлено підстави та умови, лише за наявності яких посадові (службові) особи органу ДФС України можуть приступити до проведення документальної виїзної та фактичної перевірок. При

цьому, положення статті 81 ПК України містять підстави, за існування яких платник податків може не допустити посадових (службових) осіб органів ДФС України до проведення документальної виїзної та фактичної перевірок, зокрема, у разі непред'явлення платнику податків (його посадовим (службовим) особам або його уповноваженому представнику, або особам, які фактично проводять розрахункові операції) документів, зазначених у абзацах 2–4 статті 81 ПК України або пред'явлення зазначених документів, що оформлені з порушенням вимог, встановлених статтею 81 ПК України.

Тобто, в ПК України встановлені вичерпні підстави, за якими платник податків має право не допустити посадових (службових) осіб органів ДФС України до проведення документальної виїзної та фактичної перевірок.

За наведеним вище правовим аналізом положень ПК України щодо реалізації окремих його норм можна дійти наступних ґрунтовних висновків:

- межі сфери діяльності органів ДФС України визначаються наданими цим органам повноваженнями і функціями, тому вчинення дій чи прийняття рішень органами ДФС України повинні здійснюватись виключно у межах, встановлених для них повноважень та порядку, встановленому законами України;

- вчинення будь-якої дії органами ДФС України, можливе лише за правилами (порядком), встановленими законами України, де кожний суб'єкт таких правовідносин зобов'язаний вчиняти ту чи іншу дію;

- відсутність повноважень на вчинення та правил (порядку), встановлених законами України, за якими такі дії можуть бути вчинені, позбавляє можливості будь-якого органу державної влади, зокрема органи ДФС України на їх здійснення [3].

Посадовими (службовими) особами Кіровоградської об'єднаної державної податкової інспекції Головного управління ГУ ДФС у Кіровоградській області (далі – Кіровоградсь-

ка ОДП), Головного управління ДФС у Кіровоградській області (далі – ГУ ДФС у Кіровоградській області) з метою приступити до проведення документальної планової виїзної перевірки, у зв'язку з відсутністю у таких працівників службових посвідчень, посадовим особам Публічного акціонерного товариства «Кіровоградобленерго» (далі – ПАТ «Кіровоградобленерго») пред'явлено, зокрема: довідки, в яких зазначалися їх прізвище, ім'я по батькові; посада в Кіровоградській ОДП, ГУ ДФС у Кіровоградській області, а також паспорти громадян України для ідентифікації таких осіб до їх посад. При цьому, ПАТ «Кіровоградобленерго» правомірно відмовлено посадовим (службовим) особам Кіровоградської ОДП та ГУ ДФС у Кіровоградській області у допуску до проведення документальної планової виїзної перевірки. Але, Дніпропетровський апеляційний адміністративний суд, за результатами перегляду рішення суду першої інстанції, в адміністративній справі № П/811/1625/15, предметом якої було застосування адміністративного арешту коштів на рахунку платника податків, в своїх висновках, викладених в ухвалі від 28.10.2015 р. погодився з позицією Кіровоградської ОДП та ГУ ДФС у Кіровоградській області, а саме «про відсутність правових підстав» у ПАТ «Кіровоградобленерго» для не допуску посадових (службових) осіб органів ДФС України до проведення документальної планової виїзної перевірки [4]. Тобто, адміністративний суд, вийшовши за межі своїх повноважень, фактично встановив додаткові правові підстави, для посадових (службових) осіб Кіровоградської ОДП та ГУ ДФС у Кіровоградській області, за якими без пред'явлення службових посвідчень на підставі «довідок» такі посадові (службові) особи мали право приступити до проведення перевірки, а платник податків зобов'язаний був допустити їх до проведення такої перевірки. Це дало можливість зазначеним вище органам ДФС України стверджувати про правомірність своїх дій, пов'язаних з проведен-

ням документальної планової виїзної перевірки та «наявністю законних підстав» для ініціювання застосування адміністративного арешту коштів на рахунку платника податків – ПАТ «Кіровоградобленерго».

За іншим прикладом, посадовими (службовими) особами Держаної податкової інспекції у Жовтневому районі м. Дніпропетровська ГУ ДФС у Дніпропетровській області (далі – ДПІ у Жовтневому районі м. Дніпропетровська) з метою приступити до проведення документальної виїзної позапланової перевірки пред'явлено посадовим особам ТОВ «Торговий дім Елвас», зокрема, копію наказу про проведення перевірки, яка не була належним чином завірена, а саме відсутній відбиток печатки державної податкової інспекції [5].

При цьому, посадовими (службовими) особами ДПІ у Жовтневому районі м. Дніпропетровська проігноровано вимоги Типової інструкції з діловодства у центральних органах виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органах виконавчої влади, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 30.11.2011 р. № 1242 (далі – Типова інструкція), яка встановлює: загальні положення функціонування структурних підрозділів з діловодства у центральних органах виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органах виконавчої влади (далі – установи), вимоги до документування управлінської інформації та організації роботи з документами в установах незалежно від способу фіксації та відтворення інформації, яка міститься в документах, включаючи їх підготовку, реєстрацію, облік і контроль за виконанням.

Відповідно до пункту 74 Типової інструкції відбиток печатки, на якій зазначено найменування установи або її структурного підрозділу (без зображення герба), ставиться на копіях документів, що надсилаються в інші установи, та на розмножених примірниках розпорядчих документів у разі розсилання.

Таким чином, у зв'язку з недодержанням посадовими (службовими) особами ДПІ у Жовтневому районі м. Дніпропетровська вимог положень ПК України, Типової інструкції, а саме непроставлення на копії наказу про проведення перевірки відбитка печатки, на якій зазначено найменування державної податкової інспекції, ТОВ «Торговий дім Елвас» за наявності формальних правових підстав було правомірно не допущено до проведення документальної виїзної позапланової перевірки посадових (службових) осіб ДПІ у Жовтневому районі м. Дніпропетровська. Але, це не завадило ДПІ у Жовтневому районі м. Дніпропетровська застосувати адміністративний арешт майна платника податків – ТОВ «Торговий дім Елвас». Підставою для прийняття такого рішення ДПІ у Жовтневому районі м. Дніпропетровська став саме недопуск посадових (службових) осіб останньої для проведення документальної виїзної позапланової перевірки ТОВ «Торговий дім Елвас».

Правовий механізм застосування адміністративного арешту майна платника податків встановлено нормами статті 94 ПК України та статті 183-3 КАС України, які є спеціальними щодо регламентації дій органів ДФС України та адміністративних судів. Такими спеціальними нормами, зокрема, встановлено виключні, спеціальні строки та їх обчислення, в які можливе вчинення тієї чи іншої процесуальної дії. Ці строки обчислюються годинами і закінчуються із закінченням години, на яку припадає таке закінчення та не включають добові години, що припадають на вихідні та святкові дні.

Відповідно до пункту 94.10 ПК України, арешт на майно платника податків може бути накладено рішенням керівника контролюючого органу (його заступника), обґрунтованість якого протягом 96 годин має бути перевірена судом.

Відповідно до частини 3 статті 183-3 КАС України, подання подається органом ДФС України до суду першої інстанції протягом двадцяти чотирьох годин з моменту встанов-

лення обставин, що зумовлюють звернення до суду.

Відповідно до частини 8 статті 183-3 КАС України, у разі постановлення судом ухвали про відкриття провадження у справі, суд приймає у триденний строк, але не пізніше ніж протягом 96 годин з моменту встановлення обставин, що зумовлюють звернення заявника до суду, постанову по суті заявлених вимог, яка підлягає негайному виконанню.

Отже, однією з головних цілей, які законодавець вклав в положення статті 94 ПК України та статті 183-3 КАС України полягає в тому, щоб у встановлені законом короткі строки (які не можуть бути продовжені) відбулось звернення органу ДФС України до адміністративного суду з поданням про підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків та здійснена судом перевірка законності і обґрунтованості його застосування.

За правовим аналізом зазначених вище спеціальних норм законів визначимо, наявність яких умов та послідовність вчинення яких ключових дій суб'єктами розглядаємих нами правовідносин (органу ДФС України, адміністративного суду, платника податків) передбачає реалізацію правового механізму застосування адміністративного арешту майна платника податків:

- керівником органу ДФС України (його заступником) може бути застосовано адміністративний арешт майна платника податків, якщо з'ясується існування однієї з обставин, визначених у пункті 94.2 статті 94 ПК України. Перелік таких обставин є вичерпним:

- рішення керівника органу ДФС України (його заступника) про застосування арешту майна платника податків надсилається таким державним органом: платнику податків з вимогою тимчасово зупинити відчуження майна такого платника; іншим особам, у володінні, розпорядженні або користуванні яких перебуває майно такого платника податків, з вимогою тимчасово зупинити його відчуження;

– органом ДФС України подається до адміністративного суду першої інстанції подання про підтвердження обгрунтованості застосування адміністративного арешту майна платника податків. Подання подається протягом двадцяти чотирьох годин з моменту встановлення обставин, що зумовлюють таке звернення до адміністративного суду;

– адміністративний суд першої інстанції, при вирішенні питання про відкриття провадження у справі, своєю ухвалою може відмовити у відкритті провадження за поданням органу ДФС України, лише за двох підстав: заявлено вимогу, не передбачену частиною 1 статті 183-3 КАС України; із поданих до суду матеріалів вбачається спір про право;

– адміністративним судом першої інстанції у триденний строк з моменту постановлення ухвали про відкриття провадження у справі, але не пізніше ніж протягом 96 годин з моменту встановлення обставин, що зумовлюють звернення органу ДФС України до суду, перевіряється обгрунтованість рішення керівника органу ДФС України (його заступника) про застосування адміністративного арешту майна платника;

– рішення щодо звільнення з-під арешту майна платника податків приймається органом ДФС України протягом двох робочих днів, що наступають за днем, коли такому органу стало відомо про виникнення підстав припинення адміністративного арешту. Таке рішення приймається, лише у випадках, визначених у підпунктах 94.19.2–94.19.4, 94.19.8, 94.19.9 пункту 94.19 ПК України;

– адміністративний арешт майна платника податків припиняється на підставі закону, зокрема у зв'язку з відсутністю протягом строку, зазначеного у пункті 94.10 статті 94 ПК України (протягом 96 годин), рішення адміністративного суду про визнання адміністративного арешту обгрунтованим. При цьому, продовження адміністративного арешту майна платника податків в адміністративному порядку після спливу 96 годин, якщо адмініс-

тративним судом не підтверджено його обгрунтованість та повторне накладення адміністративного арешту з підстав накладення першого арешту не дозволяється.

Отже, за правовим аналізом розглядаємих положень ПК України та КАС України можливо стверджувати, що у разі відмови платника податків від допуску посадових (службових) осіб органу ДФС України для проведення документальної або фактичної перевірки і застосування останнім адміністративного арешту майна платника податків:

– строк (96 годин), наданий адміністративному суду для перевірки обгрунтованості застосування органом ДФС України адміністративного арешту майна платника податків, починається з моменту встановлення обставин, що зумовлюють звернення такого органу до адміністративного суду, а саме з моменту складення акту, який засвідчує факт відмови платника податків від допуску посадових (службових) осіб органу ДФС України для проведення перевірки;

– орган ДФС України протягом 24 годин з моменту складення акту, який засвідчує факт відмови платника податків від допуску посадових (службових) осіб органу ДФС України для проведення перевірки, повинен направити відповідне подання до адміністративного суду;

– адміністративним судом першої інстанції не пізніше ніж протягом 96 годин з моменту встановлення обставин, що зумовлюють звернення органу ДФС України до суду, перевіряється обгрунтованість рішення керівника органу ДФС України (його заступника) про застосування адміністративного арешту майна платника.

На жаль, у положеннях статті 94 ПК України не встановлено строків, для всіх випадків, в які керівник органу ДФС України (його заступник) повинен прийняття рішення про застосування адміністративного арешту майна платника податків, як приклад, з моменту складення акту, який засвідчує факт відмови платника податків від допуску посадових

(службових) осіб органів ДФС України для проведення перевірки. Також, відсутні встановлені строки, в які орган ДФС України повинен направити своє рішення платнику податків, як приклад, при складенні акту, який засвідчує факт відмови платника податків від допуску до перевірки.

На думку автора, законодавчо встановлення таких строків надало би можливість платнику податків заздалегіть, до відкриття адміністративним судом провадження в справі, де предметом є підтвердження обґрунтованості застосування адміністративного арешту майна такого платника податків, надати до адміністративного суду свою правову позицію. Це би дозволило адміністративному суду, як це передбачено законом, під час вирішення питання про відкриття провадження у справі, прийняти вмотивовану ухвалу про прийняття чи відмову в прийнятті подання до розгляду відповідно до статті 183-3 КАС України.

Звертаючи увагу на викладене, те, що положення пункту 94.10 ПК України законодавцем викладені у «загальній» формі, а тому для їх правової конкретизації і взаємозбалансованості з положеннями статті 183-3 КАС України вважаю, що вони мають передбачати, що арешт на майно платника податків може бути накладено рішенням керівника контролюючого органу (його заступника), обґрунтованість якого протягом 96 годин має бути перевірена адміністративним судом, з моменту належної фіксації обставин, які стали підставою прийняття такого рішення керівником контролюючого органу (його заступником).

Як показує аналіз змісту рішень адміністративних судів недодержання адміністративними судами строків, встановлених законом, розгляду справ де предметом є підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків набрали системного характеру. Наведемо найбільш «яскравий» приклад.

27.02.2015 р. ухвалою Дніпропетровського окружного адміністративного суду відкрито

провадження в адміністративній справі № 804/3384/15 за поданням ДПП у Жовтневому районі м. Дніпропетровська про підтвердження обґрунтованості застосування адміністративного арешту майна ТОВ «Торговий дім Елвас». А лише, 20.03.2015 Дніпропетровський окружний адміністративний суд своєю ухвалою, на підставі пункту 1 частини 1 статті 157 КАС України, у цій справі закрити провадження у зв'язку з тим, що вбачався спір про право [6].

Тобто, адміністративний суд на протязі 20 днів (з врахуванням вихідних та святкових днів) розглядав справу №804/3384/15, яку по суті вирішено не було [6]. Аналогічного порушення було припущено Дніпропетровським окружним адміністративним судом у справі №804/3924/15 [7].

Необхідно також звернути увагу на те, що адміністративні суди, недодержуючись норм КАС України, що встановлюють правила (зокрема підстави), за якими суд повинен вчинити певні процесуальні дії при отриманні подання органу ДФС України про підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків, намагаються «доповнити» такі норми КАС України постановленням відповідних судових рішень.

Так, положення статті 183-3 КАС України не передбачають дій адміністративного суду при встановленні існування спору про право після відкриття провадження у справі за поданням органів ДФС України. Встановити існування/неіснування спору про право адміністративний суд повинен під час вирішення питання про відкриття провадження у справі де предметом є підтвердження обґрунтованості застосування адміністративного арешту майна платника податків. Встановлення існування спору про право є підставою постановлення адміністративним судом ухвали про відмову у прийнятті подання до розгляду.

Як вбачається зі змісту ухвал, постановлених адміністративними судами першої інстанції (які набрали законної сили), наявність

спору про право «виявляються» адміністративними судами після відкриття провадження у справі за відповідним поданням органів ДФС України. При цьому адміністративні суди, у зв'язку з тим, що положеннями статті 183-3 КАС України не визначено дій суду за таких обставин, закривають провадження у таких адміністративних справах, на підставі пункту 1 частини 1 статті 157 КАС України. Такі ухвали адміністративних судів першої інстанції постановлені на підставі пункту 1 частини 1 статті 157 КАС України, що є очевидним, не містять висновків щодо підтвердження чи спростування обґрунтованості застосування органами ДФС України адміністративного арешту майна платників податків.

На нашу думку, закриття адміністративними судами своїми ухвалами справ, відкритих у порядку положень статті 183-3 КАС України, на підставі пункту 1 частини 1 статті 157 КАС України (якщо справу не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства), не є коректним з правової точки зору. Більш того, за системним правовим аналізом положень статті 183-3 КАС України можливо стверджувати, що провадження у справах за зверненням органів ДФС України на підставі подання про підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків не передбачає можливості після відкриття провадження у такій справі прийняття будь-яких рішень, крім постанови, якою підтверджується чи не підтверджується обґрунтованість застосованого адміністративного арешту майна платника податків, яка підлягає негайному виконанню.

Враховуючи викладене, та проведений в даній праці правовий аналіз положень ПК України та КАС України, які встановлюють правовий механізм застосування адміністративного арешту майна платника податків, а також висновки адміністративних судів, яких вони дійшли постановляючи рішення у справах де предметом є підтвердження обґрунтованості застосування органами ДФС України

адміністративного арешту майна платника податків, можливо дійти наступного ґрунтовного висновку. Зазначений правовий механізм, на теперішній час, потребує удосконалення на законодавчому рівні щодо встановлення «чітких» строків вчинення тієї чи іншої дії органами ДФС України, а також необхідності дотримання адміністративними судами приписів, які викладені в положеннях статті 94 ПК України та статті 183-3 КАС України, зокрема на стадії відкриття провадження за поданнями органів ДФС України про підтвердження обґрунтованості застосування адміністративного арешту майна платника податків.

ЛІТЕРАТУРА

1. Податковий кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/2755-17>.
2. Яковенко Є. О. Можливість вчинення дій органами державної фіскальної служби України за виконавчими документами судів / Є. О. Яковенко // Вісник Запорізьк. нац. ун-та. – 2014. – № 4 (1). – С. 153–164.
3. Кодекс адміністративного судочинства України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/2747-15>.
4. Ухвала Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду в адміністративній справі № П/811/1625/15 : від 28.10.2015 р., № рішення 53324923 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>.
5. Постанова Дніпропетровського окружного адміністративного суду в адміністративній справі № 804/3751/15 : від 24.03.2015 р., № рішення 43381575 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>.
6. Ухвала Дніпропетровського окружного адміністративного суду в адміністративній справі № 804/3384/15 : від 20.03.2015 р., № рішення 43732166 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>.
7. Ухвала Дніпропетровського окружного адміністративного суду у справі № 804/3924/15 :

від 19.03.2015 р., № рішення 43305921 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>.

Яковенко Є. О. Актуальні правові аспекти порядку застосування адміністративного арешту майна платника податків / Є. О. Яковенко // Форум права. – 2016. – № 1. – С. 273–280 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2016_1_44.pdf

Розглянуто деякі правові аспекти, що пов'язані з правилами застосування органами державної фіскальної служби України (далі – органи ДФС України) адміністративного арешту майна платника податків. Проведено правовий аналіз положень Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), що встановлюють правила, за якими адміністративний суд повинен вчинити певні процесуальні дії при отриманні та вирішенні подання органу ДФС України про підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків.

Яковенко Е.А. Актуальные правовые аспекты порядка применения административного ареста имущества налогоплательщика

Рассмотрены некоторые правовые аспекты, связанные с правилами применения органами государственной фискальной службы Украины административного ареста имущества налогоплательщика. Проведен правовой анализ положений Кодекса административного судопроизводства Украины, устанавливающие правила, по которым административный суд должен совершить определенные процессуальные действия при получении и рассмотрении представления органа ГФС Украины о подтверждении обоснованности административного ареста имущества налогоплательщика.

Yakovenko E.A. Current Legal Aspects of Order Administrative Arrest of the Taxpayer

The article deals with some legal aspects related to the application of the rules by the state Fiscal Service of Ukraine administrative seizure of the taxpayer. A legal analysis of the Code of Administrative Procedure of Ukraine, which set the rules under which the administrative court must take certain procedural steps upon receipt of the submission and resolution body DFS Ukraine confirming the validity of the administrative seizure of the taxpayer.

Форум права